

V.

Leto pozneje je zopet sv. Anton obiskal sv. Pavla. Našel je klečečega, kakor bi molil, a bil je mrtev. Hotel je mrtvo truplo pokopati, a ni imel orodja, da bi skopal grob. V tej veliki zadregi pa, glej! hipoma priletita dva mogočna leva iz notranje puščave. Anton se ju zelo ustraši, ko ju zagleda. Pa k Bogu se obrne v molitvi in se zopet umiri in je brez straha, kakor bi videl dva golobčka. Leva pa dereta naravnost k mrtvememu truplu sv. starčka, ležeta z repom mahljaje k njegovim nogam in glasno zarjoveta ter razodevata sočutje in žalost, kakor vesta in znata. Potlej pa začneta tam blizo zemljo odkopavati s šapami. S tako vneto razmetavata pesek, kakor bi tekmovala med seboj, in napravita toliko jamo, kakor je človek velik. Potlej pa gresta z ušesi majaje pohlevno pripognena k sv. Antonu in mu ližeta roke in noge, kakor bi zahtevala plačilo za svoje delo. On pa je spoznal, da zahtevata blagoslov. Takoj začne Boga hvaliti, da tudi živali pričajo božje bitje, in pravi: »O Gospod, brez katerega volje ne pade ni list z drevesa ni vrabec s strehe, dodeli jima, kakor spoznaš za pravo.« Nato jima namigne z roko in takoj se odstranita na ono stran, od koder sta prišla.

O sv. Antonu pripoveduje sv. Atanazij, škof aleksandrijski, tudi to-le: Sveti puščavnik si je bil pripravil polje in ga obdeloval. Prihajale so pa divje zveri in so mu pokončavale polje. Ko jih nekoč Anton zasači pri tem zlobnem počenjanju, jim reče: »Zakaj mi delate to krivico, ko vam nisem ničesar prizadejal? — Pojdite v božjem imenu in ne hodite mi več le-sem!« Odslej se ni nobena več prikazala na tem kraju, kakor bi se bale ravnati zoper pokorščino.

Če vse nagaja . . .

Potrudil se je, kolikor se je mogel, no, pa je tudi prav zares lepo napisal: »Preljuba teta!« Potem je jel griziti držalo in premišljevati, kako bi postavil besede, da bi bilo teti Neži voščilo všeč. Pa kar nič dobrega mu ni hotelo priti na misel. »Komaj že čakam vsako leto —«, »Vaš veseli god —«, »dan svete Neže« — taki začetki so se mu ponujali, pa je le zmajeval z glavo in vse zavrgel. Sklenil je bil namreč napisati prav posebno, pa ne vsakdanje, navadno voščilo, ker je vedel, da bodo teta Neža njegovo pisemce pazno prebrali, pa tudi natančno presodili, kakor so pač kot učiteljica navajeni.

Glej, glej, saj še ne veste ne, kdo se je tako mučil! I, Cinkov Lojze je sestavljal list, Cinkov Lojze, no.

Naposled se vendar odloči, da prične s temi-le besedami: »Preokorna mi je beseda« —. Lojze pomoči, naredi najlepši veliki »p«, kar jih je še kdaj napisal, in besedica »preokorna« je bila že na papirju, ná, pri »mi« se mu pa nabere cela reč papirnatih nitek na pero, in nesrečni »mi« je bil prav

grd in debel med drugo lepo pisavo. Slabe volje briše Lojze pero ter godrnja, češ, to je vendar sama nagajivost, da se mi obesi na pero pol povesma prediva! Malo jezno vtakne vnovič pero v črnilo. Pa ta jezica je bila že škodljiva. Napiše namreč besedico »je« (še brez pike), naredi na »j« piko, joj, joj, pa kakšno! Za vse pike v treh pismih bi je bilo dosti. Veste, od preveč pomočenega peresa je kanilo in — tetino pismo je bilo končano. To se ume samo ob sebi, da take krasne packe ne sme poslati teti za god, zato se raztogoti in zmečka papir.

Kaj pa sedaj? Nič hudega! Lojze je imel še jeden pisemski papir in tega je poiskal in prepisal nanj začetek svojega voščila. Potem je nadaljeval in kaj lepo pisal in zlagal list. Kar prihrumi k njemu Slivarjev Nace.

»Lojze«, sopal je, »meni so se sani zlomile, posodi mi svoje — ti ne veš, kako danes rado teče!«

»Seveda, še moje bi polomil!« ni bil Cinkov nič kaj pri volji.

»E, nič se ne boj, tvoje so trdne!«

»Ce je kdo neroden, tudi dobro blago lahko pokonča. — Samemu ti jih ne zaupam. Počakaj, če me pusté mati.«

Lojze je dejal nekončano pismo na okno, potem sta šla oba prosit Cinkovo mater. Prav brez truda nista izprosila, no pa sta le, saj se vé, da tako namazanemu jezičku, kakor sta ga imela Nace in Lojze, ni lahko kaj odreči. Samo obljubiti je moral Lojze, da se kmalu vrne.

Smuknila sta jo torej s sanmi za vas na breg. Pa je bil res dan za drsanje kakor nalašč! To najboljše priča, ker se je Lojzetov obljubljeni »kmalu« raztegnil prav do mraka. Domov prišedši je imel vse premrzle prste, zato ni mogel nadaljevati pisma. Kakšna pa bi bila tudi pisava, če bi pisal s popolnoma trdimi prsti! »Jutri je še tudi čas«, potolažil se je Lojze, »do desete ure, ko odide pošta, bom še desetkrat lahko zgotovil list.«

A drugo jutro ni šlo tako gladko, kakor si je domišljeval dečko. Komaj se je zdanilo, že je zopet pripravljal črnilo in drugo potrebno. Pa čujte, kaj se mu je primerilo. Okna so po noči do vrha zamrznila, zjutraj so se otajala, pa tudi čisto zmočila Lojzetovo pismo na oknu. Torej tudi drugo njegovo pismo je bilo uničeno! Nič družega mu ni kazalo, kakor teči na pošto in kupiti nov papir. To je bilo zjutraj okrog osme ure, tisti dan pred sv. Nežo. Raca na vodi, samo dve uri je bilo še časa!

Kadar človeku voda v grlo teče, tedaj hiti in v tej naglici marsikaj površno ali slabo naredi. Menite, da se je Cinkovemu Lojzetu drugače godilo? Ko priteče s pošte, séde brž za mizo, odmaši črnilo, zgrabi papir in hoče brž prepisati, kar je imel že na zmoočenem papirju. Pa je že preveč hitel; zakaj še predno je zapisal prvo črko, bil je papir že pomazan. Takrat namreč, ko je odmaševal črnilo, očrnil si je bil prste in ž njimi zanesel packo na papir. Sedaj zopet urno briše — nova nesreča! Papir se mu zmečka in malodane raztrga. Toda pomagati se ni dalo nič; kar je bilo, pa je bilo.

Lojze torej piše: »Preljuba teta! Preokorna mi je beseda.« — Oh, kako hitro se človek zmoti! Lojze je pa napisal: »Preokorna mi mi je beseda.« — Ali naj prečrta, ali naj pusti dvojni »mi«? »Lepše bode, če ne

prečrtam«, misli si in nadaljuje, a sedaj pazi na vso moč, da ne bi podvojil še kake druge besede. No, to se mu ni pripetilo, pač pa je takoj v tretji vrstici izpustil besedo »srce«. Namenil si je bil postaviti v pismo: »Preokorna mi je beseda, da bi Vam mogel povedati vse, kar mi narekuje hvaležno srce. Vsedobri Bog —«. Se-le potem, ko je zapisal »Bog«, zapazi svoj pogrešek. Da bi vstavil »srce«, ni imel kar nič veselja, zakaj to bi brž bôdlo v oči. Hvala Bogu, tu jo je pa zvil. Namesto »hvaležno srce« bo tudi dobro »hvaležnost«, tako si oddahne in varno obesi na besedico »hvaležno« črki »st«. Prav lepo sicer ni bilo, ker malo se je vendar poznalo, da je pisavec nekaj popravljaj, a vpilo pa ni preveč.

Ura je odbila devet, do pošte je imel Lojze dobro četrť ure, postajati potemtakem ni smel. Pa doslej se mu je še dokaj po sreči pisalo, samo sestra Tinka je enkrat ob mizo dregnila, da je bil zato »m« v besedici »moja« precej čudno sključen, a druge nezgode ni bilo več. Ob pol desetih se je že podpisoval: »Vaš hvaležni Lojze Cink.« In glejte, če vse nagaja, še pri podpisu ne bo vse prav. Lojze je to izkusil. Lojze piše zadnjo besedo »Cink«, takrat pa tudi pero nekako s tem glasom zaškriplje in nasuje okrog Lojzetovega imena vse polno pičic in zvezdic.

»Jaz nisem nalašč tega storil«, zaceptá Lojze nejevoljen ter vtakne držalo za uho; »če že mora biti vse narobe, pa naj bo! Saj sem dovolj trpel s tem pismom, več kakor z marsikaterim drugim!« Nato naredi naslov in nič kaj vesel nese pismo na pošto.

Teden pozneje je bral Lojze tetin list, pa kisló se je držal. In kako bi se ne? Teta so mu očitali, da se je polenil, da na vnanjo lepoto pisma nič ne pazi in pa da se jim je neki ključ zalomil ter mu torej ne morejo poslati namenjene knjižice »Pomladni glasi«. Samo zgodba o ključu je bila tako opisana, kakor bi mu hoteli nagajati

»Če pa prav resnično vse nagaja!« godrnjal je Lojze; neki glas v prsih, ali kje že, je pa tudi mrmral, češ, ako pa kdo vse na zadnji trenutek odlašá . . .

J. Štrukelj.

Zvončku.

Zozdravljam te ljubeče,
Ti nežni prvi cvet,
Ki nam pomladne sreče
Prihod naznanjaš spet.

V zelenje se odeva
In s cvetjem kiti gaj,
V njem zopet ptiček peva,
Ki je priplul nazaj.

Že solnce seva vroče,
Po zemlji vzbujá kras,
V doline se cvetoče
Razlega pesmi glas.

Zato pa te ljubeče
Pozdravljam, beli cvet,
Ker nam pomladne sreče
Radóš si vzbudil spet.

